

Publicerad 2015-05-10 08:18 av Alkemisten

Syftet är väl att få dela med sig och att någon kanske får en insikt i att han eller hon inte är ensam om att vilja göra dumheter, och det är helt OK. Om så är fallet lär jag fortsätta skriva; och fortsätta ifrån nutid. Nu händer nämligen vändningen. Och

Relativt enkelt, fast outhärligt

Egentligen så har jag haft det jävligt bra i jämförelse med många andra. Människor jag känt har dött, andra drogar eller lever kriminellt. Så att klaga över att jag har det svårt är väldigt klåpaktigt av mig kan jag själv tycka ibland. Men allting är relativt. För mig har det som hänt mig satt sig djupare än på folk som gått igenom liknande saker, eller värre saker.

Så. Jag har länge övervägt att ta den sista utvägen. Den lätta vägen. En ganska bekväm väg, nervositeten försvinner ju i alla fall. Och så behöver man inte misslyckas i allting hela tiden. Det enda jag är duktig på är datorspel, och det är inte mycket att satsa på. Jag söker jobb jag är kvalificerad till och får alltid samma svar. "Tack för din ansökan. Tyvärr har vi gett tjänsten till någon annan".

Jag bor hos en kompis. Jag bor hos en kompis för att min mamma inte är säker på om jag kan bo hos henne och hennes sambo, i rummet som står tomt. Nej då, jag klarar mig. Hört att centralstationen är ganska varm nu på sommaren, ha-ha. Jag vet att det är bättre för alla om jag får försörjningsstöd istället, då klarar jag mig med statens hjälp tills jag får en anställning och mamma kan behålla sina pengar, det kan bli dyrt att ta hand om både sig själv och en till.

Helst skulle jag vilja spela dator eller slåss. Eller ja, slåss är väl en tolkningsfråga; jag vill sätta puckon på plats snarare. Banka någon käftig typ på krogen eller något. Fyllan kan man ju skylla på sedan i efterhand. Fast jag vågar inte dricka alkohol ensam, då lär jag ju göra något pinsamt. Och att föreslå att man skall gå ut och slåss för polarna är inte så jättepopulärt, trust me.

Fast jag vill inte ens göra det när jag tänker efter, jag vill bara dö tror jag. Min uppfattning av döden är ganska skön, i alla fall i förhållande till mitt synsätt på min situation idag. All besvikelse och skada jag orsakat, orsakar och kommer orsaka garanteras ju försvinna. Fast då blir kanske någon ledsen. Personen som hittar mig lär ju må ganska dåligt ett tag, om det inte är någon som ogillar mig ordentligt. Mamma lär väl bli ganska ledsen, pappa och mina syskon med. Tor kanske blir lite seg också. Men jag tror dom överdriver i film, man lär sig att hantera förlust och går vidare. Shit va pin, tänk om man typ försöker ta livet av sig och inte dör. Då lär ju någon känna sig tvingad till att göra det rätta och agera! Nej tack.

Tycker jag synd om mig själv då? Nej, det gör jag inte. Jag tycker bara att det är jävligt tråkigt och värdelöst att inte bidra med något. För om man inte bidrar med något, men tar och får saker hela tiden, så är man precis det - värdelös. Jag ger gärna bort mitt arbetslöshetsbidrag till de jag bor hos nu, men det känns inte tillräckligt, jag tycker inte att det är tillräckligt.

Vilket mesigt tankesätt. Mesigt och fegt är det minst sagt. Att prata med psykologer och terapeuter är inte heller aktuellt, det har jag gått igenom ett par gånger och jag verkar inte vilja må bra, jag bara smiter. Och

det brukar jag erkänna direkt, sen går det ett par besök och så börjar jag ljuga lik förbannat. Det här får vi ju
ändra på tills nästa gång.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alkemisten med Poeter.se id #51196 innehar upphovsrätten